

U pomoć mi je došla Riječ Božja

Velika mi je radost govoriti o tome što je Božja milost ostvarila u mojem životu. Sada to činim kao starac koji je veći dio svog života proveo kao nekadašnji rimokatolički svećenik, kao onaj koga je Bog, nakon što je četrnaest godina odano i iskreno služio Rimokatoličkoj crkvi, upotrijebio kao misionara u jednom manjem dijelu ove napaćene Zemlje kako bi širio poruku o Njegovom prekrasnom spasenju.

Rodio sam se nedaleko od istočne državne granice na sjeveru Italije i ondje sam proveo djetinjstvo, na koje su snažno utjecali užasi Prvoga svjetskoga rata i velik strah u pogledu budućnosti. Kad mi je bilo dvanaest godina otac me odveo na školovanje u jedan samostan. Odlaska od obitelji još se uvijek dobro sjećam. Bio sam vrlo mlad, ali srce mi je ispunjavala velika čežnja za time da nađem mir i da jednoga dana kao rimokatolički svećenik mogu drugima pomagati u njihovim vanjskim i unutarnjim potrebama. Sljedećih petnaest godina proveo sam u učenju, molitvama i dobrim djelima, sve dok konačno nisam postigao cilj: svećeničko zvanje.

Razočaranost snovima

Kada je konačno došao trenutak da u svome rodnome gradu po prvi put vodim misu, obuzeo me osjećaj duboke razočaranosti. Mir, o kojemu sam toliko sanjao, još uvijek se nije nalazio u mom srce. U akademskom smislu bio sam spreman za svoje zvanje: u moju opremu spadao je studij filozofije i teologije, jezici i medicinska izobrazba, kao i sposobnost podnošenja tjelesnih i duhovnih napora.

Tako sam primio svećeničko pomazanje i bio sam spreman sav svoj život staviti na raspolaganje Rimokatoličkoj crkvi. No prolazio sam kroz ista žestoka iskušenja kroz koja je nekoć prolazio Martin Luther pa sam mnoge mjesece proveo u pojačanom postu i molitvi, ali mi ništa od toga nije donijelo sigurnost da su mi pred Bogom oprošteni grijesi. Strahovao sam od pakla i od čistilišta, no teološki

nauci moje crkve nisu mi dopuštali da imam ikakvu sumnju. Morao sam priznavati njezinu nepogrešivost i ovlasti te vjerovati u to da je ona jedini mogući put do spasenja.

U dodiru s drugim ljudima koji su tragali za istinom, koji su od mene očekivali riječ utjehe, osjećao sam svoju nesposobnost za to da govorim u Kristovo ime.

Drugi svjetski rat

U doba toga rata radio sam u svojoj zemlji kao vojni kapelan. Kada sam na bojnopolju ili nakon kakvog bombardiranja služio kao svećenik umirućim vojnicima ili građanima, često sam provodio propisan obred odrješenja i izgovarao riječi “otpuštam ti” te umiruće podsjećao na Krista, Raspetoga, njihova Spasitelja. Kada se toga prisjetim čini mi se da sam bio kao prorok Bileam, kojega je Sveti Duh vodio u onome što je govorio, a da on uopće nije bio svjestan što govori. To što sam činio uznemirivalo mi je savjest i dovodilo do toga da se osjećam krivim, jer sam smatrao da sam time izdao nauk svoje crkve. Jednom sam o tom nutarnjem sukobu razgovarao s jednim svećenikom, no on mi je samo izrazio svoje razočaranje time što ne provodim ovlasti koje mi je kao posredniku udijelila moja crkva.

Nakon rata

Po svršetku Drugoga svjetskoga rata je kraj u kojemu sam živio postao dijelom komunističke Jugoslavije i ja sam bio uhićen. Tjelesne muke koje sam trpio bile su ništavne u usporedbi sa svakodnevnim strahom da ću biti ubijen. Svake noći bi nekoga od onih s kojima sam bio zatvoren odvodili na nepoznata mjesta. Dobro sam znao jedno: ako me komunisti ubiju, bit ću smatran mučenikom Rimokatoličke crkve. Ali pomisao na tu čast nije mi donosila nikakvo prosvjetljenje niti mi je pomogla u mojoj nesigurnosti u pogledu toga je li mi Bog oprostio grijeha ili nije. Uvijek iznova molio sam se za to da sveta Marija, “Majka Božja”, posreduje za mene u času smrti, ali strah od Božjega suda i od pakla i čistilišta neprestano je visio nada mnom.

Nakon nekoliko mjeseca uspio sam pobjeći u sjevernu Italiju. Ondje sam tri godine radio među siromašnima. Skrbio sam za skupinu od tisuću ljudi koji nisu imali nikakav posao ni krov nad glavom. Dijelio sam im namirnice i odjeću te ih školovao. Ljudi su bili razočarani papom, biskupima i Rimokatoličkom crkvom, no mene su cijenili – i to ne kao svećenika, nego kao dobrog, poštenog čovjeka. Uzdali su se u mene i slušali me, dok su na biskupa jednog obližnjeg grada, koji ih je došao posjetiti, bacali kamenje.

Sjećam se kako sam jednom prigodom držao misu pod vedrim nebom pa se među prisutnima našlo više od dvadeset žena koje su se bavile prostitucijom, neki komunisti i još nekolicina sličnih grešnika. Pročitao sam im priču o onoj preljubnici kojoj je Isus rekao: *Idi i ne griješi više* (Ivanovo evanđelje 8,11). Ne samo da su bili dirnuti slušatelji, nego je i meni postalo jasno da njihove grijeh ne mogu oprostiti ja, nego samo Krist. Stoga sam ih pozvao da izmole oprost od Gospodina te im podijelio pričest. No znao sam da sam time prekršio naučavanje svoje crkve pa zbog toga nisam mogao spavati. Ali životi ljudi koji su mi bili povjereni mijenjali su se. Novine, koje su izvještavale o uobičajenim krivičnim djelima tih ljudi, dobivale su o njima sve manje vijesti koje bi mogle objavljivati. Još se uvijek sjećam jedne večeri kada su mladi ispjevali pjesmu koju su nazvali “Krist vlada”.

Susret s protestantima

Godine 1950. bio sam postavljen za kapelana jednog prekoceanškog broda, koji je Talijane prevezio u sav svijet. Plovio sam u Aziju, Afriku, Indoneziju i Australiju. Još uvijek su se u meni odvijali oni isti unutarnji sukobi, koje sam u međuvremenu pripisao djelovanju đavla. Na brodu sam po prvi put došao u dodir s protestantima. Bio sam poučen tome da loze koje su odrezane od trsa – to jest od Krista – ne donose nikakav plod, i da su protestanti takve besplodne loze. No svejedno sam na tim ljudima vidio mnoge dobre plodove. Nikada neću zaboraviti jednu Badnju večer kada smo se našli nasred Indijskog oceana. Nisam imao dovoljno ljudi da sastavim zbor pa me pet protestantskih djevojaka upitalo mogu li one otpje-

vati nekoliko božićnih pjesama. Svi su katolici bili duboko dirnuti – a najviše ja. Borba u meni postajala je sve žešćom. Moja vjera u Rimokatoličku crkvu bila je potkopana. Morao sam se još jedanput temeljito razračunati sa svime što sam dotad bio naučio.

Istina i život su jedino u Kristu

Kako bi se razumjelo moje strahove i dvojbe, treba znati da meni, kao rimokatoličkom svećeniku, nije bilo dopušteno njegovati veze s protestantima. Stoga sam se bojao da bi me netko mogao prokazati i da bih, za kaznu, mogao biti prognan u nekakvu pustoš. Silne oluje koje sam bio doživio na Atlantskom oceanu nisu bile ništa u usporedbi s olujama koje su bjesnjele u mojoj duši. Više nisam vjerovao u autoritet Rimokatoličke crkve, ali gdje bih inače mogao naći sigurnost? Božja riječ je bila ono što mi je došlo u pomoć i otključalo mi duhovan izvor snage i hrabrosti potrebne za opstanak na svijetu. To se zbilo tako što je Sveti Duh u moju dušu unio svjetlo putem nekih jednostavnih Isusovih riječi. On mi je dao sigurnost da su moji grijesi oprošteni; on mi je darovao mir i radost, koje jedino Bog daje svima onima koji vjeruju u onoga koji je za sebe rekao: *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivanovo evanđelje 14,6). Kada sam svoje spasenje s povjerenjem prepustio Gospodinu Isusu, moj je život krenuo pravim smjerom. Samo sam u Kristu mogao imati istinu, i samo sam u Njemu mogao naći život, radost, mir i smisao. Morao sam napustiti brodske časnike i posadu, ljude koji su me bili toliko cijenili, a koji su sada bili razočarani zbog odluke koju sam donio. Bio sam prisiljen bježati od svojih nadređenih, rodbine i prijatelja. Kao izopćenik iz Rimokatoličke crkve, nisam više imao ni ugled ni posao i nisam bio dobrodošao ni u jednoj kući. No ipak sam slavio Boga za to što mi je usadio tako dubok mir pa sam taj dio života izdržao bez straha.

Otputovao sam u Kanadu, gdje sam devet mjeseci radio kao pomoćnik u jednoj bolnici. Za razliku od ugodnog života na brodu, gdje sam kao putnik prve klase uživao svaku zamislivu udobnost, to je bio težak posao. Zatim sam se, budući da mi nije bila produžena viza, morao vratiti u Italiju. Neko vrijeme živio sam kod svoje

sestre, koja je bila izbjeglica. Još uvijek se dobro sjećam toga kako su mi u obitelji često govorili da je povratak u Rimokatoličku crkvu moja jedina mogućnost za preživljavanje. U to doba upoznao sam dvojicu obraćenih rimokatoličkih svećenika koji su sada bili evanđeoski propovjednici. Oni su dobro razumjeli u kakvom sam stanju i bili su mi od velike pomoći. Pronašli su mi radno mjesto učitelja u jednom sirotištu te me povezali s ustanovom “Western Bible College” iz Sjedinjenih Država, gdje sam potom proveo neko vrijeme i imao prigodu pojačano studirati Bibliju. Budući da sam uvidio što mi je budući poziv, to jest vratiti se nakon završetka biblijske škole u Italiju kao misionar, uz pomoć tog učilišta stupio sam u vezu s nekim mjesnim zajednicama vjernika. Gospodin se u svojoj dobroti pobrinuo za moju budućnost. U posljednjih dvadeset i pet godina još sam se samo jedanput vraćao u Sjedinjenje Države.

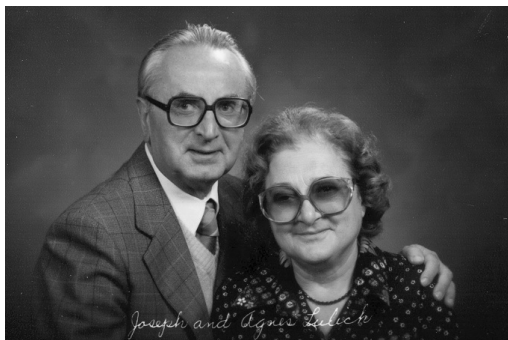
Nov život, supruga i nova zadaća

Kada sam se vratio u Italiju Gospodin me povezo s Agnezom, odanom ženom koja je otad pa nadalje radila sa mnom u Evanđelju. Iz obiteljskih razloga odselili smo u Rovigo, grad u kojemu sam nekada neko vrijeme djelovao kao rimokatolički svećenik. Ondje je služba bila vrlo teška. Policija nas je nadgledala, biskup je upozoravao ljude na nas i pokušao nas otjerati iz grada, a ljudi su nas mrzili. Još se dobro sjećam kako sam često ulazna vrata naše male prostorijske za sastanke zajednice morao čistiti od pljuvačke i novom bojom premazivati ružne riječi ispisane po zidovima.

No malo-pomalo počeli smo stjecati povjerenje ljudi. Četiri stotine godina prije nas iz Roviga je zbog žestokih progona bila prisiljena pobjeći posljednja evanđeoska obitelj. Nama je Gospodin darovao to da doživimo tu radost da u tome gradu Njemu na slavu nastane kršćanska zajednica. Zbog svoje prošlosti osjećao sam se najmanje prikladnom osobom koju bi Bog mogao upotrijebiti u jednom tako neprijateljski nastrojenom gradu, no ipak me On u svojoj milosti uzeo kao oruđe u svoje ruke i upotrijebio.

U našoj zajednici ima mnogo mladih obitelji i svi zajedno i dalje rastemo u Gospodinu. Kako je Bog u naša srca usadio želju za

rastom, nastojali smo privući zanimanje svojih sugrađana. Stoga nam je Gospodin dao mogućnost da otvorimo područnu radio-postaju. Usprkos mnogim teškoćama koje su nas snalazile, nismo se predavali. Jednom nam je netko pokrao opremu, ali nam je Gospodin namislio dobro i u svemu se pokazao kao pobjednik. Na temelju mnogih pisama koja smo primili uvidjeli smo da se naše radio-emisije slušaju i cijene pa smo se neprestano trudili poboljšati kakvoću svoje službe sugrađanima, koji su u istoj onakvoj tami u kakvoj smo se nekada nalazili i mi. Želja nam je da, kao što to otkriva naziv naše radio-postaje, “Voce nel deserto”, budemo “glas u pustinji” i, kao što je to nekoć činio Ivan Krstitelj, muškarce i žene upućujemo na Jaganjca Božjeg, koji jedini odnosi grijehе svijeta.

Po svršetku 1996. godine otišao je brat Lulich u slavu k svome Gospodinu. Do samog svršetka bio je odlučan propovjednik dobre vijesti Evanđelja. Njegovo dugogodišnje služenje u osobnom naviještanju Evanđelja i radio-porukama donijelo je bogat plod za Gospodina.